

ვიზუალური ასოციაციები, ანუ ნალექები მხსნიარებაში

გურამ წიბახაშვილის მუზეუმი მხოლოდ ორი დღით

სოფო კილასონია

ძმები ზუბალაშვილების 7 დღეს უკვე ორი გალერეის ისტორიას და ანმცოს აერთიანებს. ერთი "კოპალაა", მეორე კი "ვერნისაჟი", რომლის შემოქმედებითი ჯგუფი დღეს უკვე ამ მისამართზე მოღვაწეობს. დამთვალეერებელს ამ სივრცის დასახელება ცოტა აბნევს, თუმცა ეს ზოგადად, მაგრამ დღეს ყველამ კარგად იცის სალამოს სად და რომელ საათზე უნდა იყოს. ზუბალაშვილების 7-ში, გალერეაში ხვალ 17.00 საათზე გურამ წიბახაშვილის პერსონალური გამოფენა იხსნება. თუმცა, შორს პერსონალურ გამოფენებთან დაკავშირებული სტერეოტიპები! ნურაფერს ტრადიციულსა და იოლად გასაგებს იქ ნუ ელოდებით. ყველაფერი იმაზე ბევრად მარტივი და იოლი დაგხვდებათ, ვიდრე გეგონათ და ყველაფერი იმაზე უფრო არატრადიციული, ვიდრე ატანას შეძლებთ.

გაზრდილობა A9 გვირდო

ვიზუალური ასოციაციები, ანუ ნალექები მხსიარებაში

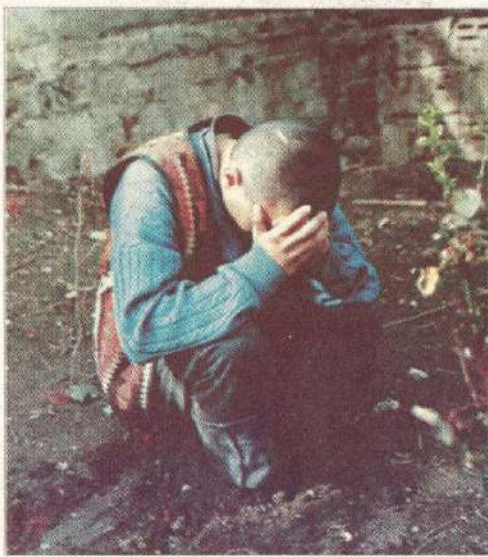
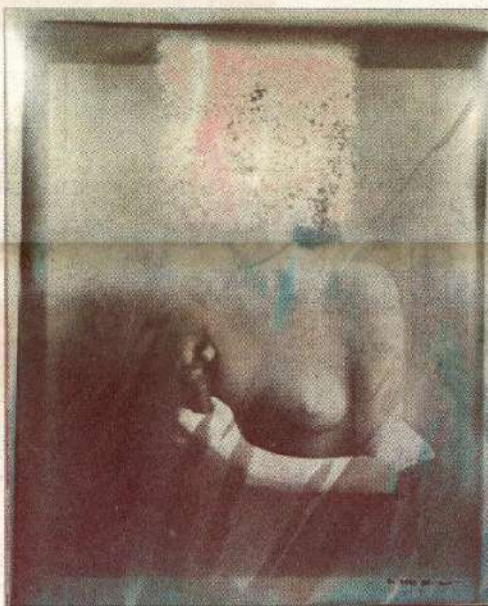
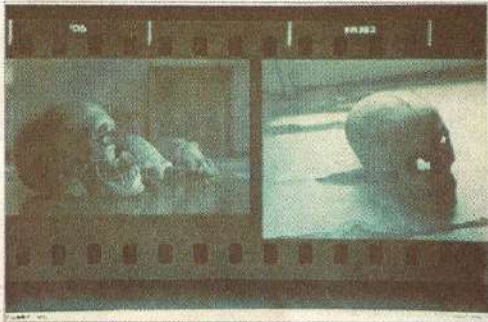
პირველი გამოცემა

ნიბაზა თამაშობს მართალია ხელფეხები საფუძვლებში თამაში, მაგრამ ფოტოგრაფის ამტანინდე-ლი ექსპოზიცია და ორდღიანი შეხვედრა გაღვრეში ყველაზე სერიოზულია გთამაშობს ნა-გავს: პირად ასოციაციებთან, მო-გონებებთან და ქვეცნობიერო-ბად კი ეს ნიბაზაშილის "კერძო მუხურშია", კოლექცია - არც ფო-ტოების, არც ნაბატების, ნამოე-ბის, ობიექტების, ამონარიდების, ამონარიდების ქალაქიდან თუ ფირზე...

არსებობენ ავტორები და ნა-მუშევრები, რომლებმაც გააღვრეს მოახდინეს ჩემზე" - ამბობს გუ-რამ ნიბაზაშილი და უბრუნდუ-სად გულისხმობს მან რის და რე-ნე მაგრიტს. იმის გარდა, რომ მას შესრულებული აქვს სერიები მა-თი ნამუშევრებისა თუ გვარების პირდაპირი მონაწილეობით, ამ პერსონალური გამოფენისთვის იპოვნა პარალელები, რომლებიც ოდესღაც, რომელიღაცა გადაღე-ბის დროს ქვეცნობიერად დაუშ-ვია: "დღეს ვუყურებ ჩემს იმა თუ იმ ფოტოს და ვიხსენებ, რომ აი, მაგალითად ეს გადაღებული იყო აი, ამ მათეკონს აქონაფის გადაღებით. ანუ, სადაც იმუშავა იმან, რაც ადრე მქონდა ნანახი, მაგრამ არ მახსოვდა".

"...ფოტოგრაფი ის კი არ არის, რომელიც მომენტებს იჭერს, ფო-ტოგრაფი მომხადებული უნდა იყოს, ვერ დაფიქრებს და მერე გადაიღოს. მას თავში აქვს ტვინი, ყუილ შეშინებულა უნდა ქაინ-დეს. უნდა ფიქრობდეს რაღაცა-ზე, უნდა აინტერესდეს რაღაცა და ის რაც აინტერესებს მისი ფო-ტოგრაფია უნდა მოახდინოს. უნდა გითხრას: მე ამაზე ვფიქ-რობ, ეს მე აინტერესებს. თუ ეს მას არ გააჩნია, მაშინ მტონია რომ ის არ არის ფოტოგრაფი. ის შეიძ-ლება ფოტოებს აკეთებდეს, ფულსაც აკეთებდეს, შეიძლება ბევრ ფულსაც აკეთებდეს რო-გორც პაპანაცე, მათაც ხომ შეეი-ათ ფოტოგრაფი? მაგრამ ჩემთვის ისინი არ არიან ხელოვანები." - მითხრა ნიბაზაშილმა ერთი წლის წინ, როცა მის სერიულ ფოტოგ-რაფიაში გარკვევა დაიხსნა. დღეს უკვე პირობები და ამოცანები შე-მოცვალა და სერიების ნაცვლად მის ვიზუალურ ასოციაციებში მი-ჩნევს გარკვევა. ტვინი, რომელიც ხელოვანს უნდა ქაინდეს, ეს ტვი-ნი ბევრ რამეს იტოვებს. ხან გათ-ვაცნობიერებულ ინფორმაციათა ნიშნი, ხანაც სხვაგვარ, იქ, რასაც არაცნობიერს ევძაბით, არის ის, რასაც ნიბაზაშილი ნალექებს უწოდებს. მის ტვინში ასეთი ბე-რია: მისი მუხურების არტიკულ-ლი დეტალები, ანდა ობიექტები, რომელიც არტად აქცია ხელო და "ქვე" "ვერსისაჟში" (თუ გნებავთ "კაბალში") უსისტემოდ და არა-სიმეტრიულად იქნება გამოფენი-ლი.

"თუ რაღაცა ხდება და მენ გა-დაიღე ისე რომ ის შენს გარეთ მიმდინარეობს და იქ რჩება, ჩათ-ვალე, რომ არაფერიც არ გაგიკე-თებია. ხელოვნებაც შენს გარეთ აღარ არსებობს. დიას, შეიძლება გარედან აიღო, როგორც რელიეფი-იდი, მაგრამ ის შენს ტვინში, ან-

როვნებაში უნდა გაატარო" - ყვე-ლფერი რაც "ვერსისაჟში" იქნე-ბა ან ის არის რაც "გაატარა", ან-და ის რაც ამ პროცესის შემდეგ შემორჩა. ბევრი არ არის. "ქალა-ქების" ეს ნაქრები მის სტუდიაში ერთ პატარა კუთხეს იკავებს. სტუდიაში, სადაც საქმიანი შეხ-ვედრა შეიძლება ფოტოსესიად გაქცეთ, ამისთვისაც მზად უნდა იყოთ...

მაგრამ სანამ გადაღებას და-იწყებდა, პირველად აღმოაჩინე, რომ ნიბაზაშილის სახელოსნო იმ მცირეოვანია, სადაც სხვისი ნა-მუშევრები, ნიგნები და ეურნა-ლები მის პირად ნამუშევრებზე შეტია ყველაზე მეტი კომინცნი-თელია...

ნიტული ფერი მისი ნარსუ-ლიც არის და ხშირად მოხალეი კადრების ინსპირაციის წყაროც. ნარსული იდეოლოგიურ წიტილს გვთავაზობს, დღევანდელი კი უფრო სიურრალისტურია. თუ აქამდე ფოტოგრაფი მისთვის ყველაზე საყვარელ გეომეტრიულ ფიგურებს და კიდევ უამრავ ბიო-ლოგიურ არსება-ორგანიზმს იქ ხატავდა, სადაც ორგანიზმურ ფონს მიაგნებდა, სტუდიაში და-შახიფრა ნილოთი შიბიბილი ახალი ფონი ძველი და ვერ კიდევ ცოცხალი უფრომ და მოტივი-ვე ნაბატებისთვის.

სიურრალიზმს, რომელიც ფო-ტოგრაფიაში ეტოტავება, თავი-სებური მხატვრობის გზით დღე-უ-ლობს... ამასაც ნახათ გამოფენა-ზე.

გამახსენდა მთავარი ფოტო-სურათი, რომელიც ამჯერად მისი გამოფენის სახედ იქცა. წლების წინ გადაღებული ავტოპორტრე-ტი თავზე მურით, მოგვიანებით შეფერული, მოგვიანებით კონ-ტექსტუალური, მოგვიანებით დაშეულებული და მოგვიანებით აღმოჩენილი, უცნაური ასოციაცი-ებით.

"ცხოვრებაში ძალიან გამო-მართლა, როცა ისეთი აღმანიები შემიხდნენ რომლებმაც განსაზღ-ვრეს ყველა სიკეთე ჩემს ცხოვრე-ბაში..." - ესეც ადრე მითხრა. ეს-პოზიციაში ამ აღმანიების სახე-ებს ნაკლებად დაინახეთ, სამაგი-ეროდ დაინახეთ პეროდებს, წლებსა და ხასიათებს. ყველა დროს ხომ თავისი ხასიათი აქვს. ამ ხასიათში რაღაცას ჩვენსხვაც ვეძებოთ.

ყველაზე საინტერესო ამ აქ-ცია-გამოფენაში ჩემთვის მაინც ერთი მიმართულებაა. ფოტოგრა-ფის მცდელობა დაგვანახოს პრო-ცესი. საიდან აიღო მოტივი, მისი მუადეფერი ფაზა და რად იქცა ის საბოლოოდ. ამ და სხვა მცდელო-ბების გამო ამ გამოფენას უბრა-ლოდ გამოფენას ვერ დავარქმე-დი. ეს უბრალოდ შეხვედრია აუდიტორიასთან. საუბარი ერთ-გულ დამთავალიერებულთან. უბ-რალოდ ნიბაზაშილისთვის დია-ლოგის ფორმა ამჯერად ვერბა-ლურ კავშირს განორიცხავს. ის გვიჩვენებს ყველაფერს, რაც კი გონებაში დარჩენია ფორმის, თუ განწყობის ნაყოლობით. ის გვიყე-ბა და როგორ ვუბნასუხებთ მის მი-ერ ნამუშევრულ დიალოგს ეს უკ-ვე ნამდვილად არ ვიცი. ამას გა-ლერეაში დავინახავთ.